PŘÍPAD COLLINI

Ferdinand von Schirach

Co dožene k vraždě člověka, který v životě nikomu neublížil?

HOST

HOST

Ferdinand
von Schirach

PŘÍPAD COLLINI

Ferdinand
von Schirach

PŘÍPAD COLLINI

BRNO 2018

Der Fall Collini © 2011 by Ferdinand von Schirach
Translation © Ondřej Šebesta c/o DILIA, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-480-4 (PDF)
ISBN 978-80-7577-481-1 (ePUB)
ISBN 978-80-7577-482-8 (MobiPocket)

„Všichni jsme určitě střiženi
pro to, co děláme nejlíp.“

ERNEST HEMINGWAY

1

Později si na to všichni vzpomněli, pokojová služba, obě starší dámy ve výtahu, manželský pár na chodbě ve čtvrtém patře. Říkali, že ten muž byl obrovský, a všichni zmiňovali ten zápach — cítili pot.

Collini vyjel do čtvrtého patra. Díval se po číslech pokojů, pokoj čtyři sta, Braniborské apartmá. Zaklepal.

„Ano?“ Muži ve dveřích bylo pětaosmdesát, ale vypadal daleko mladší, než Collini očekával. Collinimu stékal pot po zátylku.

„Dobrý den. Collini z *Corriere della Sera*.“ Mluvil nezřetelně a kladl si otázku, jestli ten muž bude chtít vidět průkaz.

„Ano, těší mě, pojďte prosím dál. Nejlepší bude, když ten rozhovor uděláme tady.“ Muž mu podal ruku. Collini se stisku vyhnul, nechtěl se ho vůbec dotknout. Ještě ne.

„Potím se,“ dodal na vysvětlenou Collini. Zlobil se na sebe, znělo to divně. Něco takového by nikdo neřekl, pomyslel si.

„Ano, dnes je hrozné vedro, zřejmě bude brzy pršet,“ poznamenal starý muž přátelským tónem, přestože

to nebyla pravda: v apartmá bylo chladno, klimatizaci skoro nebylo slyšet. Vstoupili do pokoje, béžový koberec, tmavé dřevo, velká okna, všechno drahé a kvalitní. Z okna Collini zahlédl Braniborskou bránu, přišla mu podivně blízko.

O dvacet minut později byl ten muž mrtev. Zátylkem mu pronikly čtyři projektily, jeden z nich se v mozku otočil, vylétl ven a přitom odtrhl polovinu obličeje. Béžový koberec nasákl krví, tmavá skvrna se pomalu zvětšovala. Collini položil pistoli na stůl. Stoupl si vedle mrtvého muže a zíral na stařecké skvrny na jeho rukou. Nohou mrtvého převrátil. Náhle kopl podpatkem do mužova obličeje, podíval se na něj a kopl znovu. Nemohl přestat, znovu a znovu kopal, krev a mozková hmota mu stříkaly na nohavice, stříkaly na koberec, na rám postele. Soudní lékař později nebyl schopen určit počet kopnutí, pod tou silou se zlámaly lícní kosti, čelisti, nosní kůstky i lebka. Collini toho nechal, teprve když se mu ulomil podpatek. Usedl na postel, pot mu stékal po obličeji. Pulz se mu zklidňoval jen pomalu. Čekal, až zas začne pravidelně dýchat. Vstal, pokřižoval se, opustil pokoj a sjel výtahem do přízemí. Bez podpatku kulhal, vyčnívající hřebíky skřípaly o mramorovou podlahu. V hale řekl mladé dámě na recepci, že má zavolat policii. Vyptávala se ho, gestikulovala. Collini jen utrousil: „Pokoj čtyři sta, je mrtev." Vedle recepce na elektronické

tabuli stálo: „26. května 2001, ve 20.00, Sprévský sál: Svaz Německého strojního průmyslu“.

Sedl si v hale na jednu z modrých pohovek. Číšník se ho zeptal, jestli si bude něco přát, Collini neodpověděl. Zíral do země. Na mramorové podlaze v přízemí, od výtahu až k apartmá, bylo možné sledovat jeho stopy. Collini čekal, až ho zatknou. Celý život čekal a mlčel.

2

„Pohotovostní linka trestních obhájců, u telefonu Caspar Leinen.“ Displej mobilu ukazoval jedno z čísel trestního soudu.

„Tady obvodní soud Tiergarten, Köhler, jsem vyšetřující soudce. Mám tady obviněného bez obhájce. Státní zastupitelství podalo návrh na vzetí do vazby pro vraždu. Za jak dlouho tady můžete být?“

„Asi za dvacet pět minut.“

„Dobře, obviněného nechám předvést za čtyřicet minut. Hlaste se v místnosti dvě stě dvanáct.“

Caspar Leinen položil sluchátko. Kolik mladých advokátů se asi zapsalo do seznamu pohotovostní linky? Tito advokáti vyfasovali na víkendy mobil a museli být na příjmu. Jejich telefonní čísla měla k dispozici policie, státní zastupitelství i soudci. V případě, že došlo k nějakému zatčení a bylo třeba advokáta, zavolali jim. Mladí advokáti se tak dostávali ke svým prvním mandátům.

Leinen byl advokátem už dvaačtyřicet dní. Po druhé státnici si udělal rok volna, cestoval po Africe a Evropě, většinou přespával u bývalých spolužáků

z koleje. Už několik dní visela u domovních dveří cedulka: „Caspar Leinen, advokát“. Přišlo mu to trochu moc okázalé, ale přesto se mu to líbilo. Kancelář o dvou místnostech se nacházela ve dvoře domu v postranní uličce vedle Kurfürstendammu. Chyběl tu sice výtah a klienti museli šlapat po úzkém schodišti, ale Leinen teď byl svým pánem a zodpovídal se jen sám sobě.

Byla neděle dopoledne, už několik hodin uklízel kancelář. Všude stály otevřené krabice, židle přinesl z blešího trhu, kovová skříň na spisy zela prázdnotou. Psací stůl mu daroval otec.

Po telefonátu vyšetřujícího soudce začal hledat sako. Našel ho pod stohem knih. Sundal z okenní kliky úplně nový talár, nacpal ho do aktovky a vyrazil. Dvacet minut nato už stál v kanceláři vyšetřujícího soudce.

„Advokát Caspar Leinen, dobrý den, volal jste mi,“ řekl celý zadýchaný.

„Vy jste z pohotovostní linky? Dobře, dobře. Köhler.“ Soudce vstal a podal mu ruku. Asi padesát let, sako pepř a sůl, brýle na čtení. Působil sympaticky, možná trochu roztržitě. Ale to bylo jen zdání.

„Případ vraždy Collini. Chcete mluvit se svým klientem? Tak jako tak musíme počkat na státního zástupce. Vedoucí oddělení, vrchní státní zástupce Reimers, přijde osobně, i když je víkend… Asi nějaká věc, na které mají zájem jeho nadřízení. Tak chcete s ním mluvit?“

„Rád bych," řekl Leinen. Na chvíli se zamyslel, co může na této vraždě být tak důležitého, že přijel sám Reimers, ale když strážný otevřel dveře, úplně na to zapomněl. Hned za nimi vedlo strmě dolů úzké kamenné schodiště. Po těchto schodech přiváděli z vazby vězně k soudci. Na prvním odpočívadle stál v příšeří ohromný muž, opíral se o bílou zeď a hlavou prakticky zakrýval jediné světlo. Ruce měl za zády spoutané v želízkách.

Strážný pustil Leinena dovnitř a zamkl za ním dveře. Leinen se s mužem ocitl sám. „Dobrý den, jmenuji se Leinen, jsem advokát." Na odpočívadle nebylo moc místa, muž stál velmi blízko.

„Fabrizio Collini." Muž na něj pohlédl jen krátce. „Nepotřebuji advokáta."

„Ale ano, potřebujete. Ze zákona se v takové věci musíte nechat obhajovat advokátem."

„Já se nechci obhajovat," řekl Collini. I obličej měl ohromný. Širokou bradu, místo úst jen čárku, čelo klenuté. „Toho muže jsem zabil."

„Už jste vypovídal na policii?"

„Ne," řekl Collini.

„Pak byste měl mlčet i teď. Promluvíme si, až si prostuduji spis."

„Já nechci mluvit." Jeho hlas byl temný a cizí.

„Jste Ital?"

„Ano. Ale už pětatřicet let žiju v Německu."

„Mám uvědomit rodinu?"

Collini se na něj ani nepodíval. „Nemám žádnou rodinu."

„Přátele?"

„Nikdo takový není."

„Tak se do toho pustíme."

Leinen zaklepal, strážný otevřel dveře. V jednací síni už seděl za stolem vrchní státní zástupce Reimers, Leinen se krátce představil. Soudce vytáhl z haldy před sebou jeden ze spisů. Collini si sedl na dřevěnou lavici za nízkou mříž, vedle něj se postavil strážný.

„Sundejte prosím obviněnému pouta," řekl Köhler. Strážný je odemkl, Collini si třel otlačená zápěstí. Leinen ještě nikdy neviděl tak velké ruce.

„Dobrý den, jmenuji se Köhler a jsem pro vás dnes příslušným vyšetřujícím soudcem." Ukázal na státního zástupce. „To je vrchní státní zástupce Reimers, svého obhájce už znáte." Odkašlal si, jeho tón byl věcný, hovořil bez jakéhokoli důrazu. „Fabrizio Collini, jste dnes tady, protože státní zastupitelství podalo návrh na vaše vzetí do vazby pro vraždu. Během tohoto zasedání rozhodnu, jestli tomuto návrhu vyhovím. Rozumíte dostatečně německy?"

Collini přikývl.

„Uveďte prosím své celé jméno."

„Fabrizio Maria Collini."

„Kdy a kde jste se narodil?"

„Dvacátého šestého března 1934 v Campomorone u Janova."

„Státní příslušnost?"

„Italská."

„Trvalý pobyt?"

„V Böblingenu, Taubenstraße 19."

„Povolání?"

„Jsem nástrojař. Čtyřiatřicet let jsem pracoval ve firmě Daimler, naposledy jako mistr. Přede dvěma lety jsem odešel do penze."

„Děkuji." Soudce posunul po stole před Leinena rozhodnutí o vzetí do vazby, dvě stránky na červeném papíře. Ještě nebylo podepsáno. Údaje pocházely ze zprávy kriminálky. Soudce jej přečetl nahlas. Fabrizio Collini se v pokoji číslo čtyři sta hotelu Adlon setkal s Jeanem-Baptistem Meyerem, kterého zabil čtyřmi střelnými ranami do zadní části hlavy. K činu se prozatím nevyjádřil, ale byl usvědčen za pomoci otisků prstů na zbrani, stop krve na oblečení a botách, stop střelného prachu na rukou a výpovědí svědků.

„Pane Collini, rozuměl jste obvinění?"

„Ano."

„Podle zákona máte právo se k obvinění vyjádřit. Pokud budete mlčet, nemůže to být použito proti vám. Můžete navrhovat další důkazy, například výslech svědků. Můžete se kdykoli poradit se svým advokátem."

„Nechci nic říci."

Leinen se mu neustále musel dívat na ruce.

Köhler se obrátil na zapisovatelku. „Prosím pište: obviněný se odmítá vyjádřit.“ Zeptal se Leinena: „Chcete něco dodat za obžalovaného, pane obhájce?“

„Ne.“ Leinen věděl, že v tomto okamžiku nemá smysl něco říkat.

Soudce Köhler obrátil svou židli směrem ke Collinimu. „Pane Collini, hodlám vydat rozhodnutí o vašem vzetí do vazby, které jsem vám právě přečetl. Máte možnost vznést proti mému rozhodnutí námitky nebo požádat o jeho přezkum. Proberte to se svým obhájcem.“ Zatímco mluvil, podepsal rozhodnutí o vzetí do vazby. Pak se krátce podíval na Reimerse a Leinena. „Další požadavky?“ zeptal se.

Reimers zavrtěl hlavou a začal si balit dokumenty.

„Ano. Žádám o nahlédnutí do spisu,“ řekl Leinen.

„Zapsáno do protokolu. Ještě něco?“

„Žádám o přezkum rozhodnutí o vzetí do vazby v ústním jednání.“

„Taktéž zaprotokolováno.“

„A žádám, abych byl ustanoven jako soudem přidělený obhájce obviněného.“

„Již nyní? No dobře, má proti tomu státní zastupitelství námitky?“ zeptal se Köhler.

„Ne,“ řekl Reimers.

„Pak vydávám následující rozhodnutí: advokát Leinen je soudem přidělen obviněnému Fabriziovi Collinimu jako obhájce ex offo. Je to všechno?“

Leinen přikývl. Zapisovatelka vytáhla z tiskárny list papíru a předložila ho Köhlerovi. Ten jej rychle přelétl očima a podal jej Leinenovi. „To je protokol z dnešního jednání. Váš klient by to měl podepsat."

Leinen vstal, přečetl si to a pak papír položil na dřevěnou psací podložku přišroubovanou k mříži před lavicí obžalovaných. K prkénku byla tenkou šňůrkou přivázaná propisovačka. Collini ji utrhl, zamumlal omluvu a papír podepsal. Leinen ho podal zpět soudci.

„Tak to by bylo pro dnešek všechno. Pane strážce, odveďte pana Colliniho zpět do cely. Na shledanou, pánové," řekl soudce. Strážný znovu zaklapl pouta na Colliniho rukou a společně opustili jednací síň. Leinen a Reimers vstali.

„Ach, pane Leinene," řekl Köhler. „Zůstaňte prosím ještě moment."

Leinen se otočil ve dveřích. Reimers mezitím opustil místnost.

„Nechtěl jsem se vás ptát před vaším klientem: jak dlouho jste advokátem?"

„Přibližně měsíc."

„Váš první případ?"

„Ano."

„V tom případě vám to odpustím. Udělejte mi laskavost a rozhlédněte se prosím po této jednací síni. Jsou tu nějací diváci?"

„Ne."

„Vidíte správně: žádní diváci tu nejsou, nikdy nebyli a nikdy nebudou. Vazební zasedání jsou totiž neveřejná. To přece víte, ne?“

„No, ano…“

„Tak proč na sobě sakra v mé jednací síni máte talár?“

Na vteřinu se zdálo, že si soudce užívá Leinenovy nejistoty. „Dobře, dobře, to jen pro příště. Hodně štěstí při obhajobě.“ Vzal si další spis ze štosu.

„Na shledanou,“ zamumlal Leinen ve dveřích, soudce neodpověděl.

Za dveřmi na něj čekal Reimers. „Spis si můžete vyzvednout v úterý u mě v kanceláři, pane Leinene.“

„Děkuji.“

„Nebyl jste u nás na praxi?“

„Ano, přede dvěma lety. Advokátem jsem teprve krátce.“

„Vzpomínám si,“ řekl Reimers. „A hned máte první vraždu, gratuluji. Sice pro obhajobu beznadějný případ… ale nějak se začít musí.“

Reimers se rozloučil a zmizel v postranním křídle budovy. Leinen šel pomalu chodbou dolů směrem k východu. Byl rád, že je konečně sám. Prohlížel si bohaté dveřní portály, sádrové reliéfy: bílý pelikán si rozsekne hruď, aby nakrmil mláďata svou krví. Posadil se na lavici, ještě jednou si přečetl rozhodnutí o vzetí do vazby, zapálil si cigaretu a natáhl si nohy.